

РЕШЕНИЕ

№ 2046

гр. София, 25.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **9786** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Образувано е по касационна жалба на А. К. Т., чрез адв. К., против решение № 20143962 от 22.06.2021 г., постановено по АХД № 6235/ 2019 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав. В жалбата са развити доводи за постановяване на съдебния акт в нарушение на материалния закон и при допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Касационният жалбоподател сочи, че в обжалвания съдебен акт недопустимо се излагат допълнителни мотиви, каквито липсват в заповедта, а именно: „разпореждане да запазят спокойствие и да се държат културно“. На следващо място твърди, че правното основание в оспорената заповед включва две хипотези на чл. 72, ал.1 ЗМВР и счита за недопустимо посочването на друга правна норма, а именно чл.325 НК, като фактическо основание за издаването на заповедта. Възразява срещу кредитирането на свидетелските показания в обжалваното решение, позовавайки се на влязъл в сила съдебен акт по НАХД № 5277/2019 г. по описа на СРС, НО, 115-ти състав, в който същите са определени като „недостовърни показания на заинтересовани страни“. В тази връзка сочи, че съдебният състав бил наясно с цитираното съдебно решение, но не предприел действия по събиране на обективни доказателства. В жалбата се сочи, че не са преценени

административнопроизводствените правила, изискванията на материалния закон, съдебният акт бил постановен при липса на доказателства, мотивиращи издаването на заповедта, липса на фактически основания за задържането, а всичко това в своята съвкупност било в нарушение на императивните изисквания на чл.74, ал.2, т.1 и т.2 ЗМВР, както и на процедурата по чл.74, ал.2, т.6 и ал.3 ЗМВР. Искането до съда, поддържано в съдебно заседание от пълномощника на касатора, е за отмяна на обжалваното решение и на потвърдената със същото заповед за задържане.

Ответникът по касационната жалба - полицейски орган при 05 РУ РПУ – СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. П., излага доводи за правилност на обжалваното решение в писмени бележки и моли то да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд - София град, X.-ти касационен състав, след като се запозна с фактите по делото и доводите на страните и обсъди изложените касационни основания, прима следното:

Касационната жалба е процесуално допустима - подадена е в срока по чл. 211 АПК, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

Първоинстанционният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 30.03.2019г. старши полицаи при 05 РУ - СДВР извършили проверка на лек автомобил на [улица], в който били А. Т. и негов познат – водач. Полицаяте предприели действия по извършване на проверка на лицата, по време на които Т. отправил словесни реплики към проверяващите, нарекъл ги „кияци“ и „подлоги“, посочил че спътникът му е адвокат и ще ги съди. Двете лица били предупредени да запазят спокойствие и че ще бъдат задържани за неизпълнение на разпореждането да запазят спокойствие, да се държат културно. След като били проверени документите на лицата, същите били поканени да им се извърши проверка за забранени вещества и предмети до полицейския автомобил. За случващото се служителите на СДВР докладвали на ОДЧ по радиоефира. Тъй като проверката не била извършена, поради неизпълнението на даденото разпореждане да запазят спокойствие и да се държат културно, Т. и спътникът му били отведени в 05 РУП-СДВР. Там била изготвена и заповедта за задържане и била извършена и проверката.

При така установената фактическа обстановка, съдът приел за установено, че задържането е съпътствано от своевременно издадена заповед, както и, че същата е връчена на задържаното лице, като така е била обезпечена възможността да установи срещу какви факти следва да се защитава. Съдебният състав приел, че в самата заповед ясно и конкретно е упоменато правното основание за предприетото задържане –хулигански прояви, неизпълнение на полицейско разпореждане- въведени като предпоставка по смисъла на чл.72 ал.1 т.1 ЗМВР. От доказателствата приел за установено какво е било поведението на жалбоподателя - отправил словесни реплики към проверяващите, нарекъл ги „кияци“ и „подлоги“, неизпълнил даденото разпореждане да запази спокойствие и да се държи културно. СРС приел, че полицейският орган законосъобразно е разпоредил задържане на жалбоподателя за срок от 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, тъй като са били налице двете кумулативни предпоставки на посочената разпоредба - след надлежно предупреждение, същият съзнателно е попречил на полицейски орган да изпълни

задължението си по служба.

Настоящата касационна инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания.

В оспорената пред административния съд заповед за задържане на лице е отразено, че е издадена на основание чл. 72, ал. 1, т.1 и т. 2 от ЗМВР.

Първата посочена в заповедта хипотеза за задържане, а именно тази на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР е приложима, когато за лицето има данни, че е извършило престъпление. Такива фактически основания са посочени с цитирания след нея чл. 325 НК, предвиждащ, че който извърши непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, се наказва за хулиганство с лишаване от свобода до две години или с пробация, както и с обществено порицание. "Непристойни действия" са онези действия, които са неприлични, безсрамни, които се изразяват в ругатни, буйство, невъзпитаност и други прояви, скандализиращи обществото. Данни за такова поведение се съдържат в изготвената от полицейските служители докладна записка, част от административната преписка. В хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, законодателят не държи сметка дали има доказано извършено престъпление, нужно е единствено да има данни за такова, каквито в случая са били налице. Ето защо, възражението на касатора по отношение на това, че съдебният състав бил наясно с цитираното от него съдебно решение на СРС, НО, 115 състав, с което е признат за невиновен във връзка отправеното срещу него обвинение по чл.325 НК, е неотнормимо към предмета на обжалваната заповед за задържане.

По отношение на втората цитирана в заповедта за задържане хипотеза, а именно тази на чл.72, ал.1, т.2 ЗМВР, която гласи, че полицейските органи могат да задържат лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба, в докладната записка е посочено, че касаторът, след надлежно предупреждение, съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. В разглеждания случай е установено, че с поведението си и неизпълнението на даденото му устно полицейско разпореждане Т. е препятствал извършването на проверка от полицейските служители. Неоснователен е доводът на касатора, че в обжалвания съдебен акт недопустимо се излагат допълнителни мотиви, каквито липсват в заповедта. Цитираните от жалбоподателя предупреждения, отправени от полицейския орган, отразени в мотивите на обжалвания съдебен акт, а именно: „разпореждане да запазят спокойствие и да се държат културно“ се съдържат в докладната записка, изготвена от полицаи М. на 30.03.2019 г. в хода на административното производство и е част от административната преписка.

Както правилно е приел районният съд, заповедта съдържа задължителните реквизити по чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, издадена е от компетентен орган, в съответствие с материалноправните разпоредби и без да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Посочването на фактическите и правни основания, обуславящи издаването на акта, е задължителен негов реквизит съгласно императивните норми, съдържащи се в чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК във връзка с чл. 74, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, а отсъствието му се квалифицира като нарушение на процесуалните правила. В случая обаче изискуемото нормативно съдържание е налице, като в заповедта е посочено правното основание /чл. 72, ал. 1, т.1 и т. 2 от ЗМВР/ и фактическите причини за задържането му /чл.325 НК/, а в съпътстващите

документи подробно са конкретизирани обстоятелствата, обусловили необходимостта от издаване на акта.

Настоящият съдебен състав намира, че е спазен и принципът за съразмерност. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т.1 и т. 2 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" в конкретния случай е оправдано, защото на практика чрез нея полицейският орган е изпълнил служебните си задължения, които са били възпрепятствани от поведението на задържаното лице. Същевременно от приетите по делото доказателства е видно, че в срока на задържане срещу касатора е съставен АУАН по чл. 64 ЗМВР, както и акт за констатиране на дребно хулиганство, за това че е извършил непристойни действия на 30.03.2019 г. при извършената му полицейска проверка, представляващи дребно хулиганство по УБДХ. Следователно задържането е съобразено и с целта, която чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР преследва - да се даде възможност на органите на МВР да реализират законовите си правомощия, свързани с профилактиката, разкриването и разследването на престъпления.

В съответствие с нормата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът е извършил проверка на оспорения административен акт на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК. На страните е дадена възможност да ангажират доказателства в подкрепа на направените доводи. В мотивите на решението са обсъдени съображенията и възраженията на страните, като изводите на съдебния състав за неоснователност на жалбата са формирани след преценка на приетите доказателства.

Предвид горното, настоящият касационен състав приема, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Съобразно изхода на спора пред касационната инстанция и направеното искане за присъждане на разноси от ответника, касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на СДВР сума в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, X.-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20143962 от 22.06.2021 г., постановено по АХД № 6235/2019 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав. ОСЪЖДА А. К. Т., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните сума в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение. РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

